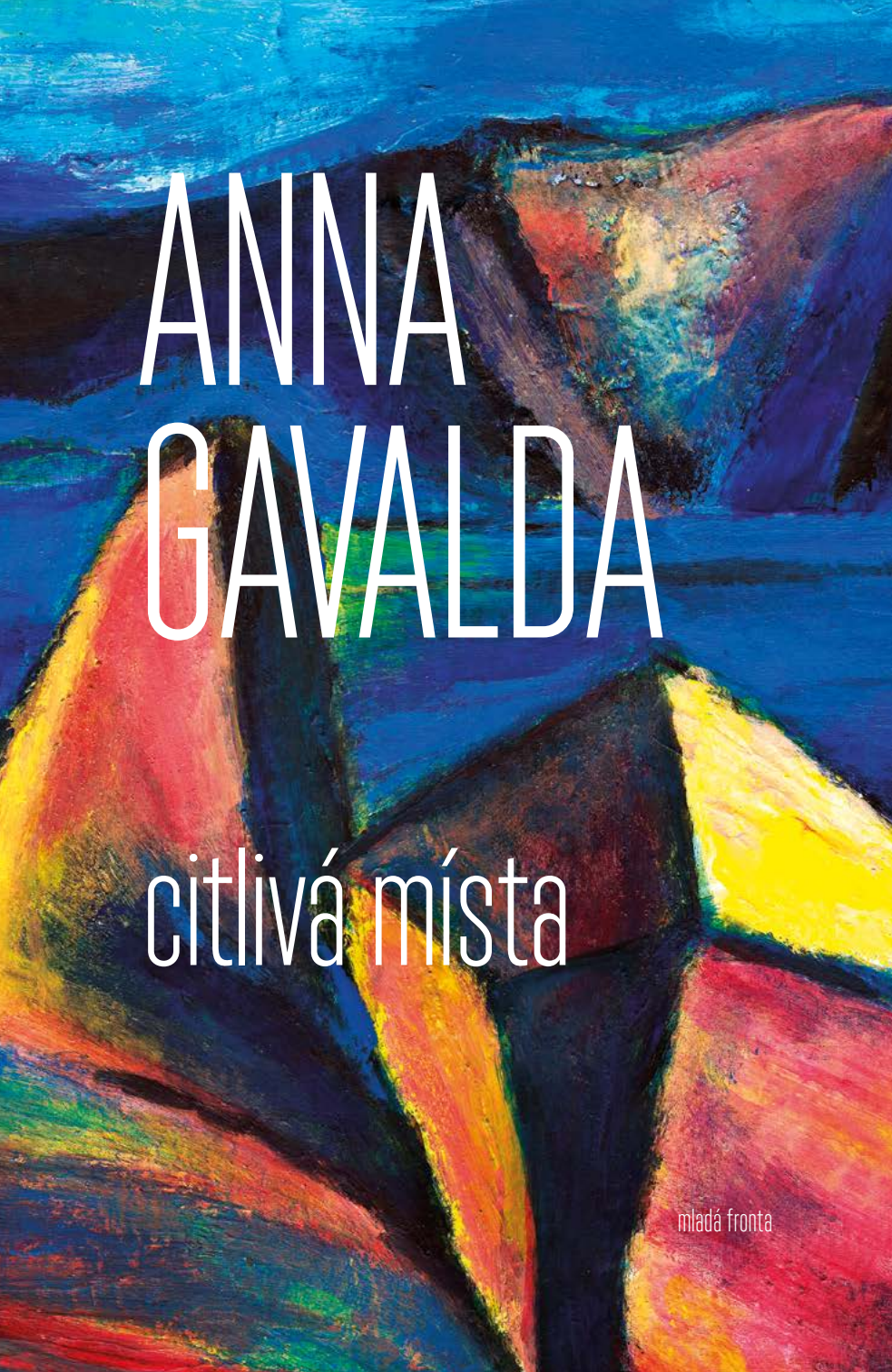

An abstract painting with bold, expressive brushstrokes in a variety of colors including deep blue, vibrant red, bright yellow, and dark purple. The composition features sharp, angular shapes and a sense of dynamic movement.

ANNA GAVALDA

citlivá místa

mladá fronta

Citlivá místa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Ana Gavalda

Citlivá místa – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ANNA GAVALDA

citlivá místa

ANNA GAVALDA

citlivá místa

Přeložila Lucie Šavlíková

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo referátů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

FENDRE L'ARMURE

Copyright © Editions Le Dilettante – Paris 2017

Published by arrangement with Lester Literary Agency

Translation © Lucie Šavlíková, 2018

Cover Illustration © Michal Chodanič, 2018

ISBN 978-80-204-4746-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-4930-6 (ePDF)

ISBN 978-80-204-4929-0 (ePUB)

ISBN 978-80-204-4931-3 (Mobi)

Pro Bénédicte

DVORSKÁ LÁSKA

1

„SIMTĚ, NECH TOHO. SNAŽÍŠ SE ÚPLNĚ ZBYTEČNĚ.“

Vůbec se mi tam nechtělo. Byla sem vyflusaná, připadala sem si hnusná a krom toho sem nebyla voholená. V takovejch případech se mnou nic není, a když vim, že nikoho nesbalim, skončím zlinkovaná jak písanka.

No jo, sem cejťa, ale je to prostě silnější než já. Jak nejsem v cajku a bobr není v lajně, mám tam dole zavřino.

Nemluvě vo tom, že sem se dneska chytla s tím debilem šéfem, když sem čistila klece, a totálně mě to vytočilo.

Bylo to kvůli nový řadě vod ProCanina, menuje se *Puppy Sensitive*.

„Já to prostě prodávat nebudu,“ povídám mu furt doko-la, „nebudu. Je to sajrajt. *Příznivě ovlivňuje vývoj mozku a zraku*,“ čtu mu znovu a vrazím mu zpátky do ruky tříkilo-vej pytel granclí za sedmadvacet éček, prej vývoj mozku, takovej shit, jestli je to pravda, ať si to žerou sami, kretouši.

Eště když šéf vodcházel, prskal něco vo svejch ziscích a mejch hadrech, vo tom, jak mluvím, a že mi to hápépěčko takhle nikdy nepodepíše, a blablabla, ale mně to bylo

tak akorát putna. Vylejt mě nemůže a ví to stejně dobře jako já. Vod tý doby, co sem nastoupila, má nejmín dvoj-násobnej vejvar a navíc sem si přetáhla všechny svý klienty vod Favrota, takže co...

Strč si ty svý píchačky do prdele, demente.

Nechápu, proč je z toho dodavatele tak na větvi. Tipla bych si, že mu jejich vobchodák slibuje hory doly. Vobaly na mobily ve tvaru granule, zubní pastu pro čokla nebo víkendy u moře... Hele, anebo třeba víkend u moře zamaskované jako prezentačka, aby si moh smočit péro daleko vod svý stíhačky.

To by jim bylo podobný...

Byla sem u Samie, to je kámoška. Ládovala sem do sebe sladkosti vod její mámy a koukala se, jak si žehlí vlasy, jeden pramínek za druhym a pak další a další a další. To byla doba! Jako burka mi vedle toho přišla vrchol ženský emancipace. Volizovala sem si prsty ulepený vod medu a vobdivovala její trpělivost.

„Hele, a... vodkdy prodáváte věci zrovna pro Pepy?“ zeptala se mě.

„Co?“

„No ty granule přece...“

„Néé. Pa-py. To je anglicky štěně.“

„Aha, soráč,“ tlemila se, „no a co? Co s nima máš za problém? Nešmakujou ti?“

„...“

„Tvl, v poho. Nevyšiluj. Už ani nemůžu nic říct taky. A poď se mnou dneska. Hele... Simtě... No tak, Lulu... Ne-nech mě ve štychu.“

„U koho to je?“

„U bejvalýho bráchovýho spolubydla.“

„Dyt' ho ani neznám.“

„Já taky ne, ale to je fuk! Zčeknem to, někoho si vylosujem, sbalíme a pak budeme mít vo čem kecat!“

„Jak znám tvýho bráchu, tak to budou samý zavodáři!“

„No a? Zavodáři sou fajn. To je přece žrádýlko, paninko! Nemusíš hned lízt do chomoutu, abys sehnala dobřejšoust, a ráno ti dokonce někdy přinesou i croissant do postele.“

Fakt sem z toho nebyla dvakrát vodvařená. Bylo mi blbý jí to říkat, ale doma mě čekalo spousta nezkouknutejch dílů *Sexy Nicky* a těch jejích ubožáckejch plánů už sem taky měla plný zuby.

Byla sem vydepčená, že zase pojedu RERéčkem, klepala sem kosu, měla sem hlad, smrděla sem králíčima bobkama a ze všeho nejvíc sem chtěla bejt v posteli sama se svým serošem.

Sami položila Babyliiss, klekla si přede mě, našpulila pusu do srdíčka a sepnula ruce.

Fajn.

Povzdechla sem si a zamířila k jejímu šatníku.

Kámošství.

Jediná věc, která příznivě ovlivňuje vývoj *mýho* mozku.

„Vem si ten muj top z Jennyfer!“ řvala na mě z koupelny. „Budeš kóča!“

„Ehm... myslíš ten ultra štětčí?“

„Nech toho, je boží. Navíc má vepředu toho štrasovýho nunýska. Pro tebe jak dělanej!“

Fajn.

Pučila sem si vod ní holítko na škebli, vospršila se a pak sem se snažila nacpat kůzlata do toho jejího XXS tričička s třpytivou Hello Kitty.

Když už sme byly dole u schránek, votočila sem se zády k zrcadlu, abych zčekla, jesli je pěkně vidět knírek mýho Mušíka těsně nad zadkem.

Nebyl, kruci... Musela sem si slimky stáhnout eště trochu dolů.

Tohle tetování miluju. Je to Mušu (asi se to má psát Mushu)(Mulanin drak)(ten animák sem bezesrandy viděla možná sto šestapadesátkrát a pokaždý sem bulela. Hlavně když Mulan trénovala a podařilo se jí vyškrábat až úplně na vršek kůlu.).

Týpek, co mi ho tetoval, se dušoval, že je to pravej drak z dynastie Ming, a asi nekecal, páč je taky tiň-tong.

„Wow... Ty si teda roští!“

Moc sem jí ty kecy nežrala, je to přece moje nejlepší kámoška, ale pak sem viděla, jak se tváří typoň, co vylez z výtahu, a docvaklo mi, že jo, že mi to fakt sekne.

Úplně slintal.

Sami ukázala na zeď a povídá mu:

„Hej, pane... Hasicí přístroj je támhle...“

Než přišel k sobě, už sme byly na ulici, makaly k nádraží, řepily se jak něco a držely se pořádně za ruce, protože v těch štekách sme byly jak Bambi a Dupík v *Holiday On Ice*.

Chytly sme SCOP v 1942 a pro jistotu sme čekly, že kdyby šlo do tuhýho, jede nám zpátky eště ZEUS v 00.56. A pak Samia vytáhla sudoku a dělala ze sebe infošskou hnusku, jinak by nás furt někdo votravoval.

DYŤ SEM TO ŘIKALA, ZAVODÁŘSKÁ AKCE. Byly tam nejmíň čtyry kódovací zámky, kterejma se muselo projít, než se člověk dostal k lizu.

Čtyry!

Jako fízlárna v Bobigny je proti tomu domeček pro barbíny.

V jednu chvíli už sem si myslela, že budeme chrnět za žlutou popelnicí. Jako bych Sami neznala, ne, já blbka. Byla to její klasika: *nemam kredit, ale stejně pošlu textovku*.

Naštěstí vyšel z baráku týpek, co šel venčit trpasličího knírače, jinak bysme tam tvrdly doted.

Vrhly sme se na něj. Chudák, měl z nás asi pěkný bobky. Přitom já bych neublížila ani mouše. Ale je fakt, že knírače moc nemusim. Drsnosrstý rasy vůbec mě moc neberou. Sou děsně náročný na údržbu – bradka, knírek, břicho, tlapky, všechno se to musí trimovat, prostě vopruz.

Nakonec sme se dostaly dovnitř, páč sme zburcovaly všechny partaje přes domácí telefon, a jakmile sme byly v teple, na nic sme nečekaly a koukaly do sebe kopnout něco na zahřátí.

Usrkávala sem vlašnej a dost nechutnej punč a sondovala kolem sebe matroš, co tu byl k mání.

Pfff. Že já radši nešla čumět na tu sérku. Bylo to tu samej nedomrlej mamánek. Defakto nic pro mě.

Jesli sem to dobře chytla, tak šlo vo nějaký umělecký techtle. Výstava fotek ženský, co byla v Indii nebo kde. Moc sem na to nekoukala. Jednou sem na správný straně Periferiku, takže mě moc netankuje, že mi strkaj zase pod nos chudáky.

Stačí mi bohatě to, co mam doma.

Sami už zpracovávala nějakýho gotika s patkou a vočima podmalovanejma tužkou, co čórnul svý mutr, a já sem teda týhle akci moc bodů nedávala, když vtom sem si všimla, že ten vocvokovanej Drákula má vedle sebe kámoše, co je vohozenej vod Gucciho.

Jo, tak to šlo. Proti tomu bych nic neměla. Extra třída.

Já totiž svoji čiču dobře znám. Už jenom při myšlence, že by se poprvý v životě mohla votřít vo pásek vod Gučáka, co nebyl koupenej ve stánku, začala pro toho chlápka připravovat terén.

Teda spíš pro jeho péro.

Aby to ale nevypadalo, že sem moc nabuzená, šla sem se trochu porozhlídnout po bejváku.

Tsss.

Byly tam samý knížky.

Chudák uklizečka teda...

Naklonila sem se, abych si zblízka prohlídla fotku nějaký kočky. Byla to birmanka. Pozná se podle bílejš ponožek.

Mám je ráda, ale nic nevydržej. A pak, ty ceny... Za jednu birmu máš dvě siamky, to tě ty ponožky přijdou draho. Což mi připomnělo, že musím ještě vybalit všechny kočičí škrabadla a sisalový stromy. Chjo... V tom rajónu už není místo. Musím počkat, až skončí ta akce na...

„Seznamte se s Arsènem.“

Kurva, ten blb mě ale vyděsil.

Nevšímla sem si ho. Seděl v křesle přímo za mnou. Schovanej ve stínu, čouhaly mu jenom hnáty. Teda... spíš jenom fusky a černý boty. A pak ruka na vopěradle. Velká pracka, která si hrála s mrňavou krabičkou vod sirek.

„Můj kocour. Respektive mého otce, abych byl přesnějš. Arsène, tohle je...“

„É... Lulu.“

„Lulu?“

„Jo.“

„Lulu... Lulu...“, opakoval ten týpek děsně záhadně, „Lulu, to může být Luce nebo Lucie. Možná Lucille... Nebo dokonce Ludivine... Pokud to ovšem není... Lucienne?“

„Ludmila.“

„Ludmila! Jaké štěstí. Puškinova hrdinka! A kdepak máte Ruslana, dámo? Stále ještě po vás pátrá s proradným Rogdajem?“

Pomoc.

Kurva, pokaždý se na mě nalepí někdo, kdo zrovna utek z eldéenky.

To máš teda pravdu, kámo. Fakt štěstí.

„Prosim?“ povídám.

Zvedl se, a já viděla, že jinak vůbec nevodpovídá těm pačmákům. Byl skoro až roztomilej. Shit, to se mi taky zrovna moc nehodilo.

Zeptal se mě, jestli si dám něco k pití, a když se pak vrátil se dvouma skleničkama, co byly fakt ze skla, ne žádný plastáky, šli sme si dát cígo na balkon.

Zeptala sem se ho, jestli se Arsène menuje podle Arsèna Lupina a jeho bílejch rukavic, aby hned viděl, že nejsem taková dylina, jak vypadám, a v tu ránu se mu na xichtě rozsvítila kontrolka, že je trochu zklamanej. Jako chválil mě a tak, ale natuty si v duchu říkal: Sakra, tak tahle blbka nebude tak snadný řezivo, jak jsem si myslel.

To teda. Já klamu tělem. Tvářím se hustě, ale to sou jenom moje mimikry. Sem jako gekon na stromě nebo polární liška, která v zimě mění kožich. Co je na fasádě, nejsou moje pravý barvy.

Existujou slepice, už sem zapomněla, jak se menujou, co maj vzadu na nohách takový pírká, kterejma za sebou zametaj stopy, no a se mnou je to podobný, akorát navopak: já všechny zmatu dřív, než s nima začnu mluvit.

Proč? Protože můj tělo nevodpovídá můj nátuře.

(A už vůbec ne, když ho voblíknu do mužolapčího trika svý kámošky Sami, to je fakt.)

Takže sme začali jeho kočkou a kočkama vobecně, pak sme přešli na psy a pindičky vo tom, jak nejsou vznešený jako kočky, ale zase super přítulný, načež sme se bohužel dostali až k můj práci.

Úplně ho vyndalo, že zrovna já mam pod palcem všechny zvířata v Animalandu v Bel-Ébois.

„Všechny?!“

„No jo... Moučný červy, psy, morčata, pískomily, rybičky, papoušky, kanárky, křečky a taky... eh... ty... králíky... zakrslý, berany, angoráky... A všechny další, na který si teď kvůli tomu rumu nemůžu vzpomenout, ale jako sou tam!“

(Ve skutečnosti je pod palcem nemam, ale vzhledem k tomu, že von bydlel u Notre-Dame a já až za staďákem, řekla sem si, že trochu vyrovnám šance.)

„To je překrásné.“

„Co jako?“

„Ne, skutečně, je to takové pitoreskní. Romantické.“

Jako vážně? pomyslela sem si. Přehazovat, naceňovat, zvedat, rovnat pytle se žrádlem, co vážej skoro stejně jako ty, nechat se vojebávat zákazníkama, poslouchat chovatele, co sou chytřejší než Wikipedie, cvičitele, co pruděj se slevama, babky, co ti hodiny a hodiny melou něco vo starějch vopuštěnejch kočičkách, nasraný týpky, co si stěžujou, že jejich harantovi hcípl křeček, a chtěj ho vyměnit, jako by to byly boty. Hádat se se šéfama, brát směny rozhozený podle toho, kdo komu leze do zadku, handrkovat se vo každou pauzu, krmit celej ten zvěřinec, kontrolovat pítka, voddělovat dominantní kusy, dorážet nedochůdčata, vyhazovat hcíplotiny a měnit víc než sedmdesát podestýlek denně, to je pitotentononc, nebo co?

Asi jo, když mi pak položil nejmíň bambilion dalších votázek.

Co je to CITES zvíře, jestli je pravda, že lidi chovají hrozně a kobry v garsonkách, jestli fakt fungují máto-vý pamlsky pro psy, protože labradorovi jeho dědy strašně smrdí z huby (pak už neřikal můj děda, když vo něm mluvil, ale dědoušek, bylo to jak z Perníkový chaloupky, roztomilý), a jestli mam ráda krysy, a jestli je pravda, že film *Ratatouille* spustil krysománii, a jestli už mě někdy něco kouslo, jestli sem vočkovaná proti vzteklině, jestli sem někdy držela v ruce hada, který druhy se nejlíp prodávaj, a...

A co se stane s těma, co neprodáme?

Co se dělá se štěňatama, když přerostou?

Utratíme je?

A co myši? Věnujeme je laborkám, když se přemnožej?

A jestli je pravda, že lidi házej želvy do hajzlu, že Goro nebyl ve skutečnosti bílej, ale černej, že králíci nemaj rádi travku, že v pařížskejch kanálech se producírujou krokouši a... a...

A byla sem lízlá. Ale v dobrým slova smyslu. Ne vynervená, ale lízlá.

Prostě v náladičce.

A jelikož svou práci zbožňuju, tak mi fakt nevadilo nahodit mundúr, obrazně řečeno. I když to bylo v zavodářským bytě a dávno po zavíračce.

Popisovala sem mu rajóny jeden po druhym pěkně vod podlahy až ke stropu, von byl jedno ucho a pořád vopakoval: „Výborně. Výborně.“

Výborně.

„A rybičky taky?“

„Rybičky taky,“ povídám.

„Tak do toho. Které byste mi doporučila?“

Bylo to divný. Parádně sem se bavila, a to sem nebyla ani pořádně nakalená.

Bylo to... Jak že to říkal?

Pitoreskní.

„Takže nejdřív si musíte, pane, vybrat, jestli bude vo sladkovodní nebo mořský druhy, protože v tom je rozdíl. Pokud de vo akvárium se sladkou vodou, doporučila bych vám tuhle velmi pěknou skaláru, která, jak vidíte, má velmi elegantní způsob pohybu a krásný dlouhý ploutve, nebo je tu tenhle úžasnej terčovec diskovitýho tvaru... Tady vidíte dáníe, parmičky, razbory a neony, to sou hotový šperky, podívejte na ten měňavej lesk... Úplně jako světlušky, akorát ve vodě... Nesmíme zapomenout ani na krunýřovce, to sou podvodní uklizeči, pojídaj řasy, a na hypostomy, co čistí sklo, a... eh... já osobně mam ráda mřenku nádhernou, má na těle tři černý pruhy, je to fakt třída, ale žije spíš na dně, takže ji moc není vidět. A paví vočka... A taky čichavce. Ale na ty bacha, to sou pěkný prevíti. Často si smlsnou třeba zrovna na neonkách. Každopádně bych vám radila, abyste je choval všechny najednou a pořídil si je, když sou ještě úplně malinký. Máme k nim samozřejmě taky velké výběr akvárií. Aquatlantis, Nano, Eheim, Superfish, plus veškerý příslušenství, který je u nás k dostání, i celou řadu speciálně dováženejch výrobků. Akvariijní písek, voblázky, řasy, vodní rostliny, dekorace, filtrační systémy, topítka, vzduchování a test kity na pH... Jak vidíte, máme tu všechno...“

Poprvý v životě sem potkala někoho, koho zajímal, dokonce fascinoval muj každodenní nudnej život.

Že mam skládek až na druhý straně krámu, kolik toho za den nachodim, jak sem urvaná, jak bojuju s různějma chorobama, svrabem, prašivinou, sennou rýmou, a všechno vostatní. Navíc si fakt myslim, že jeho zájem byl upřímněj. Jinak by nám asi mnohem dřív doklaplo, že na tom balkóně nad Paříží je uprostřed zimy pěkná klendra a že tam brzo zmrzneme.

Netvrdim, že si na mě vobčas na tajňačku nemáknul, ale bylo to... no... jako von, takový na pohodu. A to mě taky mátló. My nebyly s mejma kozama na takový jemný způsoby zvyklý.

Jelikož sem měla husinu, navrhnul, že pudeme dovnitř, tudíž sme se zase vrátili zpátky do muziky a čmoudu.

Eště ani nedovřel francouzský vokno a už se na něj vrhla nějaká vychrtlina a úplně vytočená pištěla, kde prej byl a co dělal a proč je ta hudba tak děsná... a pak zavřela klapačku, protože si mě všimla.

A v tu ránu byla ta fošna strízlivá.

„Á, pardon,“ šklebila se, „netušila jsem, že máš tak... ehm... tak *dobrou* společnost...“

(Fakticky. Neměla sem halušky. Ta mrcha vážně zdůraznila slovo „dobrou“.)

A on jí na to s lišáckým úsměvem povídá:

„Ne. Nemohla jsi to tušit.“

Koukla na mě a kušnu roztáhla do ultra širokýho úsměvu, kterej říkal něco jako „Teritorium vyznačený, hormony v akci, takže tlustoprška si dá vodchod, nebo ji kuchnu“, pověsila se mu na ruku a táhla ho směrem k vostatním.

Využila sem toho a mrkla se po Sami, ale marně.

Možná už si to přes Bermudské trojúhelníky hasila do Itálie...

Futruňk byl vymetenej, muzika byla vážně k prdu, takovej rambajz, co nesmí rušit sousedy, a všichni hosti byli nachuntaný do uzavřenejch skupinek.

Vytáhla sem si z tašky svetr, navlíkla si ho, aby mýmu Mušákovi netáhlo na knírek, a než sem zamířila pro bundu, ještě jednou sem zkoukla terén, abych se rozloučila s jediným člověkem, kterej se mnou za celý večer hodil řeč.

Byl v čudu. Ani ne před dvěma minutama byl ze mě celý pryč, a jak si ho zaháčkovala ta čůza, totálně mě vysklil.

No co... Takový věci se stávají. Teda aspoň mně. Dokonce v jednom kuse. Jak se u mě začne chlap zajímat o něco jinýho než o podvozek, tak mu ten zájem většinou moc dlouho nevydrží.

Rychle vošustit, nebo vopustit. Osude, osude.

Sice sem před chvílí vykládala, jaký vopruzy musím snášet v práci, ale fakt je, že takhle by se ke mně žádná z těch mejch malejch potvůrek nezachovala. Žádná.

Když se jim věnuju, jedním s nima na férovku a starám se, aby se měly fajn, dobře si to pamatujou.

Pokaždý, když projdu kolem jejich klece, a je putna kdy, daj mi nějakým způsobem najevo, že sme kámoši.

Přestanou se futrovat, zvednou hlavu a začnou buď pištět, kvičet, pípat, nebo dupat, pískat, a některý dokonce zpívat, a sotva vodejdu, tak šup, už si zase ládujou panděro.

Taky když musí některá z nich pryč, je mi to líto. I když je to třeba blbá bílá myška nebo papoušek a zákazníci vypadaj v pohodě.

Chytám z toho nerva a pak sem celý hodiny jako beránek.

Samia říká, že prej je to kvůli tomu, že můj rodiče sou daleko, tudíž se ve mně hromadí nedostatek lásky. Nemám páru. Řekla bych, že sem prostě jenom pěkný pako.

Brr. To byla kaltna. Vevnitř i venku. V můj kebuli i na ulici. Ruce sem měla jak rampouchy a náladu jakbysmet.

To je přesně ten moment, kdy je fakt hodně blbej nápad bilancovat se životem, ale zároveň přesně v ten moment nemůžete jinak.

Byla sem svobodná. Bydlela v podělaný garsonce. Eště menší, než je muj kamrlík v práci. Každou neděli sem jezdila k ségře a hlídala jí sviště, aby mohli s manželem dostavět domek, a na dovolenou sem nejezdila nikam, páč sem si brala na byt a stravu zvířata svejch protekčních klientů a několika nájemníků z baráku. A taky Shirley, jorkšírku naší domovnice. Aspoň sem měla záminku, že nemusim jezdit za tetou a strejdou, a taky sem tim zatáhla jeden nájem.

A zbytek času sem fachala.

Vobčas sem si vyšla s kámoškama, což mělo za následek různý ujetý randění, jedno horší než druhý. Píšu „randění“, ale je to totálně mimo, no co, stejně chápete, vo co šlo.

Jedna kolegyně mě furt lanaří, ať si najdu chlapa na internetu, ale já na tohle moc nejsem.

Dycky, když sem si něco vobjednala jenom podle fotky, tak mě to pak zklamalo. Lidi sou už z těch kompů úplně zmagorený. Věřej jim jak svý rodný mutře, a zatím je to jenom zboží na prodej vystavený v nasvícený vitrině.

Nikdo nemá ani páru, že sem taková. Že sem ten typ, co si vo samotě bilancuje život, že rozeznám dobrý slova vod špatnejch a že mam vlastní názor na internet.

Nikdo vo tom neví, takže co...

Já zase eště před pár hodinama netušila, že uprostřed Paříže sou dva vostrovy. Zmerčila sem je, když sme kecali na balkóně. Ve třiadvaceti, to sem pěkná trapka.

Makala sem k Châtelet, páč sem měla strach, že prošvihnu RERéčko, a tágo sem si fakticky dovolit nemohla, když vtom sem za sebou zaslechla:

„Princezno! Princezno! Zpomalte přece! Ztratíte stře-víček!“

Nene...

To si děláš kozy...

Agent Mulder zase na scéně...

Možná má eště poslední votázku? Kolik stojí kanárek nebo tréninková koule pro fretky?

Stál v předklonu a snažil se popadnout dech:

„Pro... Proč jste tak... tak rychle odešla? Ne... fff... nechce-te si dát ještě... fff... jednu skleničku?“

Vysvětlila sem mu, že nechci, aby mi ujel ZEUS, což ho rozesmálo, a pak mi navrhnul, že mě doprovodí na Olymp, což mě naopak vydepčilo.

Tohle byla vysoká hra a bylo mi jasné, že nebudu schopná moc dlouho přiřazovat. Že jestli chci zůstat u stolu, budu to muset položit. Jo, věděla sem dobře, že kromě toho svého zvěřince víc v záloze nemám a že ty další esa nejsou nic extra.

Takže sem nic neříkala.

Seběhli sme spolu po schodech dolů, a jelikož neměl lupen, ukázala sem mu, jak se na mě nalepit, abysme prolezli turniketama.

Ha, ha... Taky sem si zkusila ten garfieldovskej výtlem.

Na perónu to bylo vymetené a dost ostré: u vjezdu do tunelu si vtevřel pobočku Fetboy Rapid, pak tam bylo jen pár už dost vylitých kalichů a vyflusný uklízečky.

Posadili sme se na poslední volnou lavičku úplně na konci a čekali sme.

Starý dobrý ticho.

Nemluvil, na nic se mě už neptal a já se bála, aby na mě nebyly vidět ty roky blbě školy a že nemám maturitu, tak sem zase dělala gekona: ani sem se nehnula a splynula s prostředím.

Četla sem si plakáty, vejrala na svoje nohy a kusy novin, co se válely po zemi, snažila sem se domyslet si chybějící slova a přemýšlela sem, jestli chce jít vážně se mnou až domů. Z toho sem teda měla totální fedry. Byla sem připravená jet s ním přes Orly až k Eurodisney, hlavně aby neměl ani šajna, jak a kde žiju.

Von zase pozoroval lidi a bylo jasné, že by jim děsně rád pokládal votázky zrovna jako mně.

Kolik stojí gram? Odkud je? Jakou máte marži? Co uděláte, když bude šfára? Utečete tunelem, že? A co vy? Jaký byl večírek? Narozeniny? Fotbalový zápas? Kam máte teď namířeno? A ty zvratky tady uklidí vaše maminka? A co vy, madam? Uklízela jste kanceláře, nebo obchod? Měla jste hodně práce? Půjčují vám aspoň pořádný vysavač? Z jaké země pocházíte? A proč jste odtamtud musela odejít? Kolik si berou převaděči? Litujete toho? Ano? Ne? Trochu? A máte děti? Kdo se o ně stará, když vy čekáte o půlnoci na RER tak daleko od Mali?

Po nějaký chvíli, aby řeč nestála, povídám:

„Vás asi zajímá každej, že jo.“

„Ano,“ zamumlal. „Každý... Úplně každý...“

„Vy ste policajt?“

„Ne.“

„A co teda děláte?“

„Jsem básník.“

Sakra, tvářila sem se jak puk. Já ani nevěděla, že se tím někdo může živit.

Asi se to domák, protože se ke mně vobrátil a dodal:

„Vy mi nevěříte?“

„Ale jo, jo, jenom... to... dyť to není ani žádný povolání, ne...“

„Vážně?“

A najednou prásk ho, byl smutnej jako vorvaň. Xicht šedi-vej a kukadla jak vopuštěnej kokr. Teda, tady už přestávala sranda, takže sem se nemohla dočkat, až mi přistavěj kočár.

„Možná máte pravdu,“ povídá úplně potichu. „Možná to není povolání. Ale co to tedy je? Návnada, výhoda,

čest? Podvod? Osud? Přetvářka, abych mohl na ponurém místě snadno balamutit hezké děvče, co čeká na vládce blesku?“

Ty vole. Návrat do zóny soumraku.

Vidiš, co se stane, když čumíš do talíře těm, co seděj vejš. Ztratíš balanc při prvním průvanu.

A kde se sakra fláká to podělaný RER...

Po tichu, který bylo mnohem delší než ty dvě předchozí vzhledem k tomu, že už nezíral kolem sebe, ale do sebe, a co vobjevil, bylo zřejmě vo hromadu míň „pitoreskní“ a „romantický“ než dvě smažky, tři alkáči a jedna vyplivaná uklízečka, dodal, ani nezved hlavu vod těch svejch myšlenek:

„Ale stejně. Kupříkladu vy, Ludmilo. Vy. Vy jste přece důkaz toho, že básníci mají právo na existenci. Vy jste...“

Necekla sem ani ň, páč jsem byla fakticky zvědavá, co že sem.

„Jak stvořená pro blason.“

„Cože?“

Světlo. Helemese, kdo se tu probudil:

„V šestnáctém století,“ začal pindat a byl zase vysmátej a sebevědoměj, „se jim podrobovali všichni rýmaři, rýmovací a veršotepci. Lépe řečeno potýkali se s nimi. S těmi nadpozemskými půvaby, do nichž nám někdy dovolíte nahlédnout. Vymyslet blason znamenalo tím nejprostším a zároveň nejrafinovanějším způsobem opěvovat různé části ženského těla, a vy, má krásná Loulio, když jsem vás...“

Přiblížil se ke mně, aby mi moh šáhnout na hlavu, a pak potichu řekl:

*„Vlasy dlouhé, jemné, lepe,
pro něž moje srdce tepe...“*

Potom mi rukou přešel kolem piercingů a kroužků:

*„Ouško, jež do srdce vpíše,
co ústa jemu praví tiše.
Ouško, do něž musí šeptati,
kdo líce chtěl by pociťovati...“*

a přinutil mě zašilhat:

*„Obočí, jež svým klenutím
tu jas, tu bouři vynutí...“*

Načež se mi začal ukazovákem producírovat po xichtu jako v nějaký říkačce pro sviště:

*„Libý, rovný nosík milý,
ani velký, ani malý...“*

Usmála sem se. A vtom mi zaťukal na zuby:

*„Ó, krásné zuby, jeden jako druhý,
je radost popatřit na řad váš skvělý,
však pohroma, když kousnout byste chtěly!“*

A to už sem měla výtlem.

A jak sem se tlemila, docvaklo mi, že sem zralá na bílej prapor. Teda že bych mohla bejt. Že to tady zavání kapi-tulací.

*Vlak se blíží do stanice, blikalo na ceduli. Zvedla sem se.
Šel za mnou.*

Byli sme široko daleko sami a sedli sme si naproti sobě.

A zase nastalo to starý divný ticho ztracený mezi drko-táním kolejnic. Po pár minutách dodal jakoby nic:

„Samozřejmě jich je ještě mnohem víc... Myslím těch blasonů. Umíte si jistě představit, že mezi vašimi vlasy a konečky prstů na nohou se najde, tedy, *našlo by se*, spousta další inspirace...“

„Fakt, jo?“ řekla sem a musela sem se usmát.

„Vezměme například nejslavnější blason od velkého Clémenta Marota. *Chvála na krásný prs*.“

„Jasně, chápu...“

Musela sem počítat žárovky v tunelu, abych se nevodprdla.

„Anebo takový pupík. Ten *Uzlík, jímž se po vší kráse dokonale boží dílo na samý konec završilo*,“ usmíval se na mě, „ten *důlek, co v skryš se mění pro slasti lačné pokušení*...“

„Pupík taky?!?“ divila sem se jak malá šprtka, co skočí svýmu prófovi na každéj špek.

„Už je to tak... Jak vám říkám, Ludmilo... Pupík a jeho sousedi zezdola...“

To je teda večer. Balení po martánsku. Totální haluz. Kdyby mi někdo řek, že jednou pojedu půlnočním děčkem s Victorem Hugem vosobně a že mi z toho navíc bude cukat v tangáčích, tak bych se asi votáčela, vo kom je jako řeč.

Takže sem se jak svatá Tykavka zeptala:

„A dál? Na ně už si nepamatujete?“

„Ale ano, jenže... ehm...“

„Ehm co?“

„No, nechtěl bych nikoho šokovat. Jsme přeci jenom na veřejnosti,“ zašeptal a mrknul vočkem po totálně prázdným vagónu.

A přesně v ten vokamžik mého života, těsně než sme dojeli na Gare du Nord, sem si řekla tři věci.

Za prvý: Měla sem chuť se s tím milým sladkoušem vyspat. Měla sem chuť, páč s nim byla sranda, a když se nad tím člověk zamyslí, není nic příjemnějšího než užít si trochu srandy v posteli s milým cápkem.

Za druhý: Budu trpět. Zase. To je předem ložený. Dyť je to jak světová válka, kulturní šok, třídní boj nebo tak něco. Tím pádem ze mě nic nedostane. Svlíknu se, poslechnu ty své části, co uměj vycenit tesáky, zatáhnu to a беру kramle. Žádný telefonní čísla, žádný textovky další den, žádný pusinky za krk, žádný mazlení, úsměvy, nic.

Žádný něžnosti. Nic, co by mohlo vyvolávat vzpomínky. Prej *blazón*. Klidně, ale já zase nebudu *blázen* a zůstanu totálně kůl, jinak budu v pondělí ráno celý hodiny vobjímat zakrslý králíčky a bulet jak amina.

Protože celej ten cirkus s vochatávacíma básničkama je moc fajn, akorát je jasný, že de vo dost vohranej trik na balení. Musel to vyzkoušet nejmíň tisíckrát, když jich umí tolik zpaměti.

Navíc ani nemam dlouhý vlasy.

Takže ticho tam nahoře, pilujeme strategii před útokem. Plán je jasnej:

Dobrý den, pane, Podťe dál, pane, Na shledanou, pane.
Těšilo mě.

Za třetí: Ne u mě. Ani ve snu.

„Na co myslíte?“ dělal si starosti.

„Na hotelovej pokoj.“

„Dobrý bože,“ zakňoural, jako že je v šoku, „tyhle Puškinovy hrdinky... Měl jsem to tušit.“

Poeta šťastnej jak blecha, tomu člověk nevodolá.

Musela sem se smát.

„Ó smíchu, ty, jenž otvíráš mi bránu do ráje...“

Líp už to vyjádřit nešlo.

3

PO VŠEM, CO PAK NÁSLEDOVALO, když přišel na řadu hrbek, co rumělkou jest zdobený, co rubín mívá místo koruny, a taky oblá, rozmilá, však nepřístupná řiť, než na skálu, mezi dvě brda ukrytá, kam nepřítel jen stěží zavítá, po všech těch hodinách srandy a pindání v jazyku dávno mrtvejch Frantíků, když sme se dávali zase dohromady a von mě držel v náručí, zeptala sem se ho:

„No a co ty?“

„Prosím?“

„Všechny tyhle řečičky si vyčet z knížek, ale taky bys mi snad moh jednu vyrobit, ne? Jenom pro mě.“

„Ale co? Holčičku? Nebo chlapečka?“ dělal, že se děsí.

„Nee, ty blbečku. Básničku přece.“

Hodně dlouho byl zticha, až sem myslela, že usnul, vostatně, já už taky začínala doutnat, když mi najednou zvednul pramínek vlasů.